

Apie avariją pamenu nedaug. Įvykiai klostėsi žaibiškai. Taip jau nutinka, kai dūžta motociklas. Į atmintį labiausiai įsirėžė triukšmas. Griausmingas pokštelėjimas, kurį lydėjo smarki vibracija. Lūžtančių priešakinių šakių driokšmas. Variklio žviegimas, pasigirdęs tuomet, kai užpakalinis ratas šovė aukštyn ir nusviedė mane virš vairo.

Ir dar prisimenu Lenos riksmą. Tai, kaip jos pirštai gniaužė mano šonus, kol galiausiai nuslydo. Susidūrusių mūsų šalmų traškesį.

Bent jau manau, kad prisimenu...

Pirmas skyrius

Gydytoja buvo jauna. Per jauna. Veidas nubalęs ir išsekęs, sakytum jai pačiai būtų pravertę atsipūsti ligoninės lovoje. Paakiai rodės nusidažę violetiniu atspalviu, drebančios rankos spaudė mano kortelę, ir ji tyrinėjo įrašus lyg pjėsę, tarsi mokytūsi mintinai. Skaičiuodama žodžius, nebyliai krutino lūpas.

— Jūs lėkėte motociklu ir pakliuvote į avariją.

Moteris pakėlė galvą, jos akinių lęšiai išdidino krauju pasruvusias akis.

Nuo burnos nusitraukiau deguonies kaukę.

— Eikit sau, nejuokaujat?

— Buvote praradęs sąmonę.

Nugurkiau seiles. Jutau, kad gerklė išbrinkusi, ją varstė peršulys, tarsi kažką būtų grūdę man į burną, kol tysojau miegodamas — tikriausiai kišo kvėpavimo vamzdelį.

— Ilgai?

Ji pažvelgė į sieninį laikrodį, kabantį palatos kampe. Į mano kortelę įrašė pastabą.

— Beveik septynias valandas. Kol atsigavote pirmą kartą.

Septynias valandas. Tvojausi įspūdingai. Ne pirmąsyk, aišku, bet turbūt kaip niekada rimtai.

— Pirmą kartą? — paklausiau.

— Jūs nepamenate?

Lėtai pajudinau į pagalvę įspaustą galvą.

— Ne bėda. Tai visiškai normalu. Aš esu daktarė Gaskel. Mudu susipažinome prieš pusantros valandos. Kai buvote trumpam atsipeikėjęs.

Panaršiau smegenis, bet ničnieko neatkūriau. Aplinkinį vaizdą temdė migla, lyg mano akių obuolius kas būtų sutepęs vazelinu. Mirktelėjau, ir kambarys pasviro į dešinę.

— Nesijaudinkite, aš neįsiseidžiau. Patyrę galvos traumas žmonės neretai kurį laiką netenka atminties.

— Traumas?

— Pone Heili, stenkitės atsipalaiduoti. Jei reikia, pamiegokite. Ryte turėsite apščiai laiko aptarti visus klausimus su specialistu.

— Atsakykite dabar. Prašau.

Ji susiraukė. Pastūmė akinius aukščiau ant nosies.

— Kas yra? — pridūriau. — Bijote, kad pamiršiu?

Gydytoja ėmė kramtyti lūpą tartum ginčydama su savimi, bet galiausiai apėjo lovą, iš mano rankos iškrapštė deguonies kaukę ir vėl prispaudė ją prie veido. Balto chalato kišenėje sugraibiusi plonytį žibintuvėlį pašvietė į akis.

— Jausmas nemalonus? — paklausė.

— Man skauda, — atsiliepiu prislopusiu balsu. Nuo kvapo kaukė aprasojo iš vidaus.

— Jūs kalbate šiek tiek suliedamas žodžius. Galva svaigsta? Vaizdas akyse apsiblausęs? Pykina?

— Taip visais trimis atvejais.

Ji linktelėjo.

— Ligoninėje praleisite dar mažiausiai kelias dienas. Jus jau tikrinome kompiuteriniu tomografu, bet teks atlikti ir magnetinio rezonanso tyrimą. Privalome saugotis smegenų tinimo. Na, nieko tokio. Tai suteiks mums laiko pasirūpinti kitomis jūsų traumomis.

Anapus moters tamsėjo palata, iš mano akipločio pakraščiu sruveno šešėliai. Pabandžiau atsistumti nuo gulto, bet nugarą tarsi pervėrė dūris, ir aš susmukau dejuodamas.

— Atsargiai. Jūsų kairysis mentikaulis įskilęs, — gydytoja

palietė mano dilbį, kad nebekrutėčiau. — Nesmarkiai. Įtrūkęs vos pastebimai. Bet gydymo prireiks. Netrukus ateis slaugė, kuri pariš jūsų ranką.

Pasukau galvą į šoną ir išvydau tvarsčius, įsupusius krūtinę, nudrykusius po pažastimi ir virš raktikaulio. Įskeltas petys. Matyt, praeis ne viena savaitė, kol vėl galėsiu normaliai judėti. Prabėgs mėnesiai, kol vėl pajėgsiu kilnoti sunkius daiktus. Baimingai pagalvojau, kokią įtaką sužeidimai padarys mano darbui. Apylinkėse ne tiek jau daug vienarankių šildymo sistemos technikų. Be to, traumos, ko gero, dar rimčiau paveiks manąjį plento lenktynių sezoną. Labai tikėtina, kad jis baigėsi nė neprasidėjęs.

— Susimušėte ir porą šonkaulių, — pratęsė moteris. — Bet visais kitais atžvilgiais jums pasisekė. Kairysis šonas mažumėlę apibrozdintas, koja nusėta mėlynėmis, tačiau dubuo, keliai, kulkšnys ir pėdos nenukentėjo. Beje, keisčiausia, kad nelūžo pirštai. Man teko regėti baisesnių sužalojimų.

Nesijaučiau tikras, kad ja tikiu. Mano abejones veikiausiai išdavė veidas.

— Pone Heili, gal aš tik jaunesnioji gydytoja, bet čia yra Meno sala. Per motociklo avarijas susižeidusių pacientų esu gydžiusi daugiau nei užtektinai.

Moters balsą persmelkė priešiško gaidos, visgi ji buvo per jauna, kad savo tonu gebėtų ką nors paveikti. Ir ypač vyruką apniukusia sąmone.

— Kaip Lena? — paklausiau. — Kokia jos būklė?

Daktarės Gaskel antakiai išsiritė virš akinių. Ji prisimerkė lyg įsitikinusi, kad kažką ne taip nugirdo.

O aš maniau, kad tai *man* smegenų trauma.

— Lena. Mano draugė. Ją paėmė pirmasis greitosios pagalbos automobilis.

Štai ką tiksliai atsiminiau. Na, nieko nuostabaus. Gulėjau išsikėtojęs šalikelėje, atrėmęs galvą į žolę apaugusį pylimą, kyšanti palei šaltą, drėgną plentą, kūnu nepatogiai prispaudęs kairiąją ranką. Nenučiuokiau, kiek laiko pratysojau, bet taip jau atsitiko, kad į duobėtą asfaltą ir slegiančius, niaurius lietaus debesis žvelgiau parvirtęs ant šono.

Akiratyje pasirodė žalią kombinezoną dėvintis paramedikas. Jis pritūpė ir kilstelėjo šalmo antveidžio liekanas.

Mėginau pajudėti, bet rankos ir kojos neklausė. Liepiau sau napanikuoti. Užtikrinau save, kad sąstingį nulėmė šokas.

— Jūs nepražūsite, — tarė vyriškis kone plikai nukirptais plaukais, su papurusios, po apatine lūpa stirksančios barzdelės lopinėliu. Šis jam netiko, bet aš nutylėjau. — Kita greitoji pagalba jau pakeliui. Mergina sužeista smarkiau. Privalome ją išvežti pirmą. Aišku?

Atsiliepdamas sušvokščiau. Mėginau pasakyti, kad viskas gerai. Kad taip ir derėtų elgtis. Tačiau man nepavyko.

Paramedikas suspaudė pirštinėtą mano ranką, ir kažkas gnybtelėjo riešą. Jis nužingsniavo šalin. Išgirdau užsitarančias duris. It per miglą mačiau, kaip baltas automobilis tolsta keliu, palikdamas mane šleikščioje tyloje, kuri įgavo pilką atspalvį ir galop nusidažė juodai.

O paskui aš suvokiau, kad esu atsigavęs ir bendrauju su daktare Gaskel. Moterį, regis, apėmė nerimas. Ji prikando lūpą. Per petį dirstelėjo į duris.

— Tuoju pasidomėsiu, — tarė.

Lydėdamas ją žvilgsniu krūtinėje jutau pamažu nusėdanti sunkų gumulą. Negyva, šovė mintis į galvą. Meldžiu, kad tik ji nebūtų negyva.

*

Kaip tipiška. Kai juodumos užsigeidžiau, ji neatslinko. Jaučiausi silpnas, bet sąmonės nepraradau. Ir mane graužė beprotiška baimė.

Lena.

Draugė, antai kaip ją pavadinau. Ar mudu tikrai bičiuliavomės? Ne, ji veikiau klientė. Man simpatiškas žmogus? Be abejo. Ir vis dėlto kiek laiko išties ją pažinojau? Valandą? Dvi? Na, pakankamai ilgai, kad ji mane apžavėtų.

O kaip reaguoti į išskylą mano motociklu? Kaip į pirmąjį pasimatymą?

Mudviem lekiant žvyrkeliu nuo kotedžo ji taip atkuto. Taip pagyvėjo. Kol didinau greitį švilpdamas po lietaus permerkais medžiais, Lena vis plekšnojo man per nugarą ir krizeno. Lyg ne šiaip sau būtų važinėjusi. Tarsi būtų dalyvavusi pabėgime.

Palatos durys atsilapojo, ir per slenkstį įnėrė ilgšis gydytojas, plevėsuodamas balto chalato skvernais. Daktarė Gaskel stengėsi neatsilikti, ji atrodė dar labiau išblyškusi ir suglumusi.

— Pone Heili, aš esu daktaras Stenlis.

Jis įjungė laibą žibintuvėlį ir nukreipė spindulį man į akis. Toks užsiėmimas, regis, čia populiarus. Pamėginau pasukti galvą į šoną, bet gydytojas nykščiu tvirtai prilaikė mano voka. Kurį paleido tik tada, kai į veidą iškvėpė nustilbusios kavos tvaiką.

— Jūs patyrėte smegenų traumą, — atsitiesęs jis pasikasė smakro šerius. — Sumušta kaktinė skiltis.

Nusiplėšiau deguonies kaukę.

— Taip, man jau sakė.

— Tikėtini įvairūs šalutiniai poveikiai. Galvos skausmas. Svaigulys. Pykinimas.

— Šituos dalykus jau aptarėme.

— Ir apsiblausęs mąstymas, pone Heili. Kognityvinių funkcijų sutrikimai.

Daktaras Stenlis stebeilijosi į mane it laukdamas, kol įsisąmoninsiu jo žodžių prasmę. Sakytum juose būtų slypėjusi konkreti mintis.

— Aišku, — atsiliepiu. — Pasekmės neišvengiamos. Bet kaip Lena? Ji gyva, ar ne?

Man kažkaip pasisekė išspausti klausimą. Nors gerklę varstė ne vien fizinis skausmas.

— Toji Lena... teigiate, kad ji drauge su jumis važiavo motociklu? Ir pateko į avariją?

— Ją išgabeno pirmasis greitosios pagalbos automobilis. Bet nieko baisaus — žinau, kad ji sužeista rimčiau. Man taip sakė paramedikas.

Daktaras Stenlis pratisai atsiduso. Ir nukorė pečius.

— Čia ir esmė, pone Heili. Jokio kito greitosios pagalbos automobilio nebuvo. Avarijos vietoje rado tik jus.